

Todai-ji Tempel

In het Nara Park zijn heel wat Tempels, Schrijns, festivals en belevenissen. Bij verre is Todaiji Tempel het meest belangrijke en grootste. Daarom gaan we deze beschrijvingen in meerdere verdelen.

Deel 1. Todaiji Tempel zelf

Deel 2. De Grote boedha

Deel 3. Het Ritueel van het schoonmaken van de Grote Boeddha

Deel 4. Het Ritueel van Omizutori of Shunie

Deel 5. Dattan-ceremonie

Deel 6. De Shōsōin, de schatkist van Tōdaiji

Deel 1.

Todai-ji Tempel

Tōdai-ji te vertalen als "Oostelijke Grote Tempel" is een Boeddhistisch tempelcomplex in de Japanse stad Nara, waarvan de bouw te situeren valt in de 8e eeuw na Christus. Het complex bevat het grootste houten gebouw ter wereld: de hal van de Grote Boeddha.

Dit gebouw bevat op zijn beurt het grootste bronzen Boeddha-beeld van Japan en het grootste ter wereld van de Boeddha Vairocana.

Het tempelcomplex is tevens het Japanse hoofdkwartier van de Kegonsschool voor Boeddhisme. De tempel behoort samen met zeven andere gebouwen tot de historische monumenten van oud-Nara, die op de werelderfgoedlijst van UNESCO staan.

De Tōdaiji kent een rijke geschiedenis, die een tijdsperiode van meer dan 1200 jaar omvat. Hij werd in de 8ste eeuw gebouwd, maar viel ten prooi aan meerdere brandstichtingen en werd dus meerdere malen herbouwd.

(Maquette van de oorspronkelijke Tōdaiji)

De eerste brandstichting vond plaats in 1180, een datum die samenvalt met het begin van de Genpei-oorlogen (1180-1185).

De oorlog tussen de Minamoto en de Taira spaarde de tempels niet. De monniken van de Tōdaiji hadden de kant van de Minamoto gekozen en werden daarom gestraft door de Taira. Na de slag te Uji beval Taira no Shigehira (1158–1185) de tempel plat te branden. Hij is ook verantwoordelijk voor de moord op vele monniken van de Tōdaiji. Vier jaar later werd hij gearresteerd en uitgeleverd aan de monniken die het overleefd hadden. In 1185 lieten ze hem onthoofden.

Uit dank voor de trouw die hen betoond was, bouwden de Minamoto de tempel onmiddellijk na hun overwinning over de Taira opnieuw op.

De twee pagodes die de Daibutsuden (het hoofdgebouw van de Tōdaiji) flankeerden, werden echter nooit herbouwd.

Verdere brandstichtingen volgden in de 16de eeuw: in 1508 brandde de leerhal af en in 1567 ging het complex in vlammen op tijdens de toenmalige burgeroorlog.

De kwaliteit van de herstellingen liet te wensen over en het duurde tot 1691 voor de Daibutsu hersteld werd. Op het einde van de 17de en in het begin van de 18de eeuw werden ook de Daibutsuden en enkele secundaire gebouwen gerestaureerd. Hierin speelde de monnik Kōkei (1648-1705) een grote rol. Hij maakte echter de voltooiing in 1709 niet meer mee aangezien hij vier jaar eerder stierf. De pagodes en de leerhal werden door een tekort aan sponsoring en materialen nooit heropgebouwd.

In de 19de eeuw dreigde het gebouw in te storten onder het gewicht van het dak. Tussen 1903 en 1911 werden grootschalige werken ondernomen. Het hout voor extra draagbalken werd helemaal vanuit Engeland geïmporteerd.

In 1998 duidde UNESCO de Tōdaiji aan als werelderfgoed, als onderdeel van de 'Historische Monumenten van oud-Nara'.

Todaiji Tempel: het grootste houten gebouw in de wereld

De belangrijkste bezienswaardigheid van Nara is de Todai-ji tempel. Dit is het grootste houten bouwwerk ter wereld.

Binnenin staat een reusachtige bronzen boeddha. Deze Daibutsu is 15 meter hoog en wordt gerekend tot de grootste bronzen beelden die ooit zijn gemaakt. Een bijzondere bezienswaardigheid die je gezien moet hebben tijdens je bezoek aan Nara. Als je in Nara bent is de Todai-ji tempel een must om te bezoeken. De tempel is enorm plus

ontzettend mooi.

De tempel dateert uit 728 en is opgericht door keizer Shomu, die groot belang hechtte aan het boeddhisme. Het formaat van de tempel is indrukwekkend. Voltooid rond 752 tijdens de Nara-periode. De grote boeddha zaal is 57 meter lang en 50 meter breed

en daarmee het grootste houten gebouw ter wereld. In de zaal staat de grote boeddha met een hoogte van 15 meter en een gewicht van ongeveer 300

ton. De tempel is te vinden in Nara park en staat op de werelderfgoedlijst. Voor de hal staat een grote achthoekige bronzen lantaarn: een van de oudste schatten van de tempel.

Todaiji is een van de meest indrukwekkende tempels in Japan en speelt door de eeuwen heen een belangrijke rol in de Japanse geschiedenis.

Je nadert de Todaiji-tempel door de Nandaimon (Grote Zuidelijke Poort), waar je wordt

geconfronteerd met de woeste Nio-figuren die de nadering van de Grote Boeddha bewaken. Gesneden door beroemde beeldhouwers Unkei en Kaikei, rond de 12e eeuw na Christus, zijn ze twee van de mooiste voorbeelden in Japan. De Daibutsu (Grote Boeddha) is de grootste van Japan op 15 meter hoog. Gegoten uit meer dan 400 ton brons en oorspronkelijk verguld, was de hele natie betrokken bij de bouw ervan. Loop zeker achter het standbeeld om de modellen te zien van hoe de tempel er oorspronkelijk uitzag.

In deze tempel vind je ook een paal met onderin een gat, je zult zien dat hier veel mensen doorheen proberen te kruipen. Want wie dat voor elkaar krijgt, wacht voorspoed en geluk.

Bouw

Van 735 tot 737 woedde er een pokkenepidemie in Japan. Keizer Shōmu (701-756, reg. 724-749) reageerde met een verlaging van de belastingen.

Daardoor moesten de mensen minder rijst verbouwen voor de keizer en konden ze beter zorgen voor hun eigen gezondheid.

De keizer ondernam ook een poging om de goden gunstig te stemmen door een tempel te bouwen in Nara, met daarin een beeld van een Grote Boeddha: de Tōdaiji.

Hiervoor richtte hij een bureau op: 'Departement voor de Bouw van de Tōdaiji'. Werkers werden gerekruteerd uit vroondienstplichtigen, loonarbeiders, slaven en lijfeigenen.

De Nandaimon (Grote Zuidpoort)

De Tōdaiji kreeg een terrein toegewezen dat even groot was als dat van het keizerlijk paleis: 800 op 900 meter. Net zoals in China, staan de gebouwen van het Tōdaijicomplex op een noord-zuid-as. Oorspronkelijk (in de 8ste eeuw) waren er talrijke secundaire gebouwen en poorten. Buiten de Daibutsuden zijn ook de Shōsōin, de Tegaimon en de Sangatsudō bewaard gebleven. Van de originele architectuur van de Tōdaiji zijn geen bronnen teruggevonden. Vermoedelijk was de stijl gelijkaardig aan die van de Nandaimon die in 1199 naar zuid-oost Chinese stijl gebouwd werd. Door de vele branden en restauraties is de bouwstijl van de huidige Tōdaiji eclectisch.

Kongō Rikishi (De 2 Bewakers)

De twee gespierde bewakers in de Grote Zuidpoort, algemeen bekend als de 'Ni-ō (twee koningen) van Tōdai-ji', zijn monumentale werken waarvan wordt gezegd dat ze in slechts negenenzestig dagen zijn beeldhouwd doors Unkei en Kaikei. Beide beelden zijn iets meer dan 8,4 meter hoog.

De grote tempels van Nara werden verbrand in de oorlogen in 1180. Vervolgens riep Chōgen de steun in van de zegevierende de militaire leider en de rechtbank voor de wederopbouw van Tōdai-ji. Chōgen ijverde om deze twee Kongō Rikishi te laten maken en in de poort te installeren. Vanaf het moment van hun voltooiing tot pas onlangs was er weinig restauratie aan de beelden gedaan en ze verkeerden in slechte staat. Zo werd in 1988 een vijfjarig restauratieproject ondernomen. Gedurende deze tijd werden een

aantal documenten en soetra's (heilige teksten) ontdekt in de beelden. Van bijzonder belang was een kopie van de Hōkyōin darani-kyō gegraveerd met de namen van Chōgen en de beeldhouwers die aan het project werkten. Volgens deze documenten werd het werk aan de beelden begonnen op de 24 Juli 1203 door Unkei, Kaikei, Jōkaku en Unkei's oudste zoon Tankei, en voltooid in 69 dagen. Het beeld met de open mond werd als eerste binnen de poort opgericht op 7 augustus en de volgende dag werd een kopie van de "Hōkyōin darani" Sutra gemaakt aan het oostelijke uiteinde van de Grote Zuidpoort en op de borst van het beeld met de gesloten mond genageld. Met de restauratie werd heel wat geschiedkundig verhelderd. Beide beelden zijn 8,4 meter hoog.

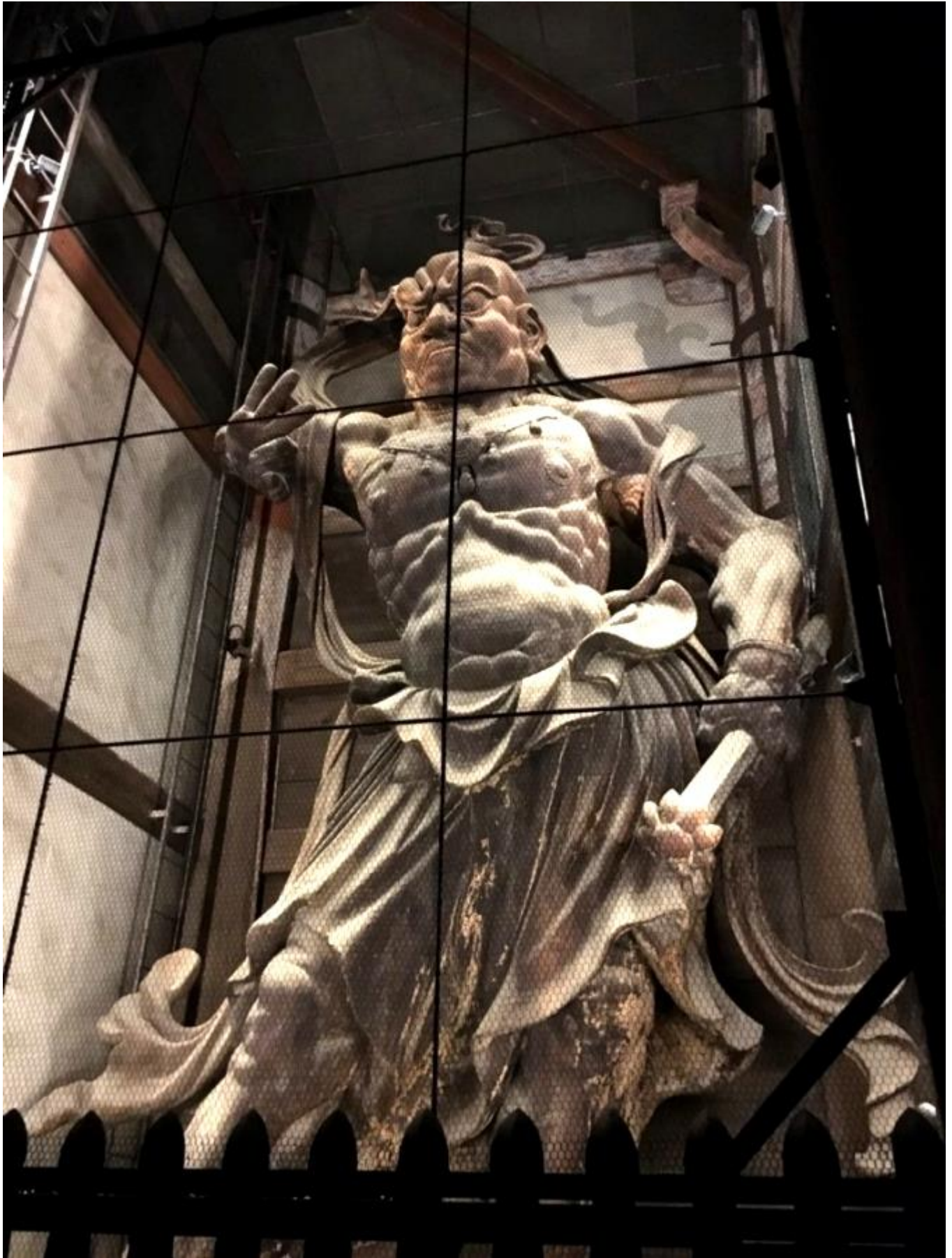

De 2-Ni-o's, Agyo en Ungyo

Standbeeld van Agyo

Standbeeld van Ungyo

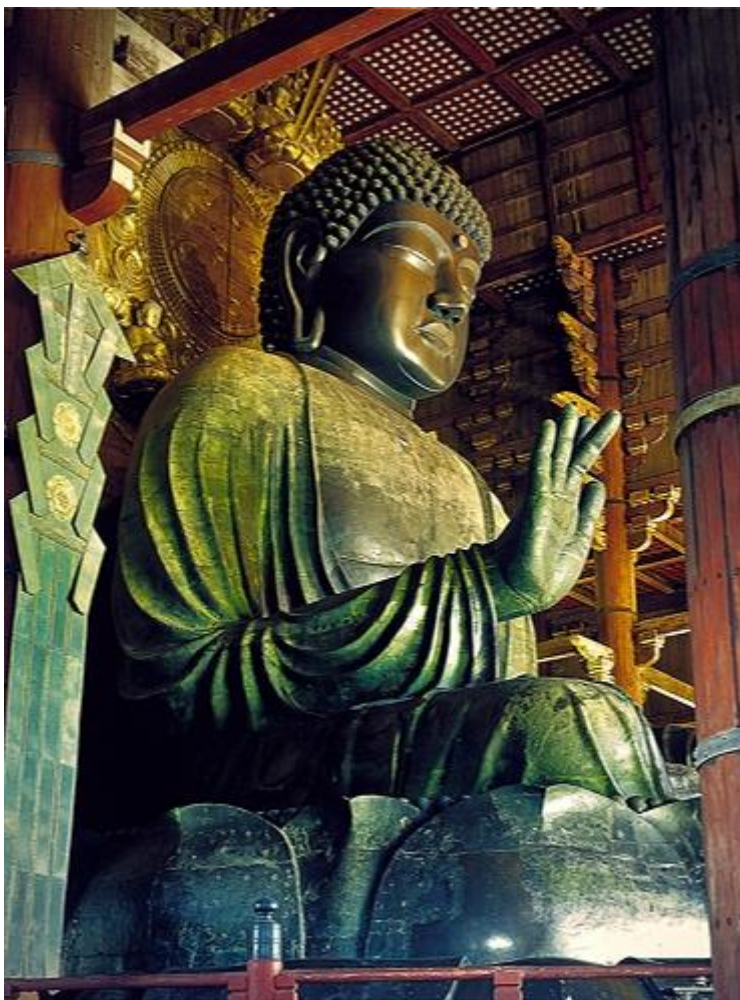

Deel 2.

Daibutsu - De grote Boeddha

De Daibutsu ('Grote Boeddha') in het centrum van het Tōdaijicomplex is het meest indrukwekkende boeddhabeeld van geheel Japan. Hij meet 16,2 meter en weegt 500 ton. Het gieten van deze bronzen Grote Boeddha vereiste 380 ton koper en tin. De Daibutsu werd gedeeltelijk gefinancierd door de keizer, maar de kostprijs was zo hoog dat er belastingen voor werden geheven. De monnik Gyōgi (668–749) stond in voor de inzameling van het geld. De Daibutsu in de Tōdaiji is een voorstelling van de Boeddha Vairocana, de centrale boeddha in de Kegon-school. Het is de Boeddha van het Universele Zonlicht: hij beschijnt het universum met zijn hemelse licht en is aanwezig in alles. Hij zou geïnspireerd zijn op het grote boeddhabeeld uit de Chinese rotstempel in de Longmen-grot. Het verval van de Longmen-tempel trad echter al snel in en deze tempel verloor zijn religieuze macht, terwijl die van de Tōdaiji nog altijd stevig verankerd is.

De geschiedenis van de Daibutsu valt terug te voeren tot in het jaar 743, toen keizer Shōmu het boeddhabeeld liet gieten. Hij trad hiermee in de voetsporen van de Chinese keizerin Wu Zetian (reg. 684-705), die probeerde een boeddhistische staat op basis van de huayan-school te stichten.

Aanvankelijk werd de Daibutsu gegoten in Shigaraki no Miya, een stadje in de Shiga prefectuur, gekend om zijn aardewerk. De Koreaan Kuninaka no Kimimaro (†774) voerde de leiding over de constructie van de Daibutsu en het bouwwerk eromheen, de Daibutsuden. In 745 werd de constructie verplaatst naar het voorportaal van de Kinshōji te Nara. Na acht pogingen werd in 749 het gieten voltooid. Het vergulden liet op zich wachten tot 771. Bij de voltooiing hield de keizer een ceremonie voor het openen van de ogen.

Ook het ontwerp van de Daibutsu staat op naam van Kimimaro. De rechterhand van de Daibutsu staat in de *semuiin*-positie, met de vingers gestrekt en de handpalm naar voren wordt hij ter hoogte van de borst gehouden. Deze mudra betekent 'vrees niet'. De linkerhand staat in de *deyoganin*-positie, liggend op de linkerknie, met de handpalm

naar boven gericht. Deze mudra staat symbool voor bescherming.

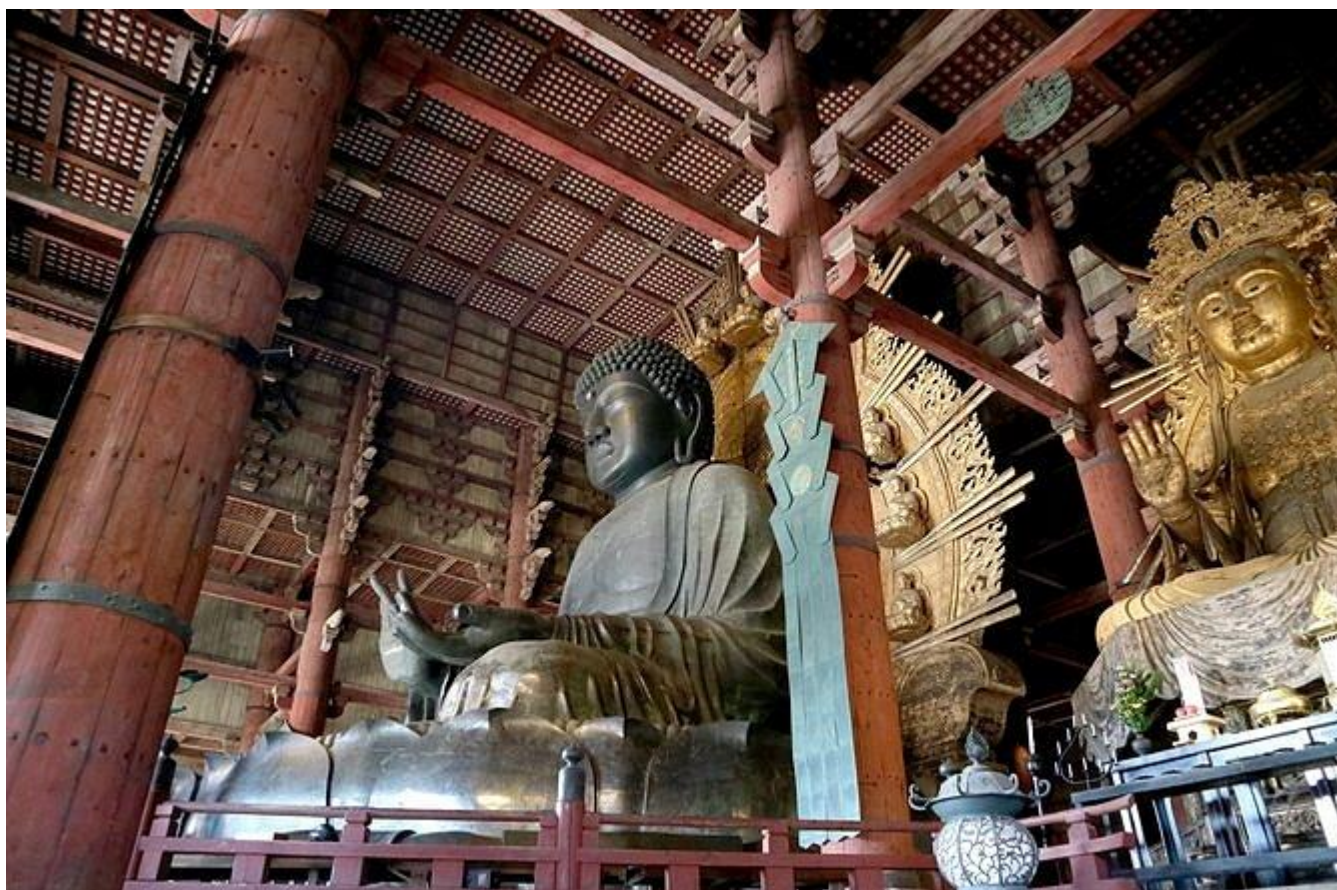
De Daibutsu staat op een sokkel in de vorm van een lotusbloem. De bloem telt 56 bloemblaadjes

die in twee rijen geschikt zijn, waardoor de voorste bladeren de achterste gedeeltelijk verbergen. Het zijn die achterste die nog delen van het originele voetstuk uit de 8ste eeuw bevatten. In de bloemblaadjes is een secundaire lotusbloem met acht bloemblaadjes gegraveerd. In elk van die acht bloemblaadjes is de boeddhistische kosmos weergegeven, met in het centrum de Sumeru-berg. Boven deze secundaire lotusbloem is een afbeelding van de boeddha Vairocana gegraveerd, langs beide kanten geflankeerd door 11 bodhisattva's. In deze sokkel wordt de hoofdgedachte van de Kegon-leer weergegeven: niets bestaat onafhankelijk van andere dingen, alles staat in onderling verband.

De Daibutsu werd verschillende malen vernield door brandstichtingen en aardbevingen. Hij werd elke keer hersteld, maar soms lieten deze herstellingswerkzaamheden een eeuw op zich wachten. De laatste werkzaamheden werden voltooid in 1692.

Daibutsuden – Gouden Hal van de Todaiji (binnenzichten)

De Daibutsuden is de Gouden Hal van de Tōdaiji. De constructie van de Daibutsuden begon in 747 en werd voltooid in 751; de werkzaamheden duurden 4 jaar. Zoals de naam al doet vermoeden, biedt de Daibutsuden onderdak aan de Daibutsu. De Daibutsu bereikte samen met het voetstuk een hoogte van ruim 16 meter en vereiste een tempel van immense afmetingen.

Met een breedte van 88 meter, een diepte van 51,5 meter en een hoogte van 48,5 meter is de Daibutsuden het grootste houten gebouw ter wereld.

Het oorspronkelijke gebouw was nog groter (het huidige gebouw is nog 2/3 van het oorspronkelijke), maar bij de verschillende restauraties verkleinde de schaal uit economische noodzaak.

Kunst & Enkele voorbeelden

De twee bloeiperiodes van beeldhouwkunst in de Tōdaiji situeren zich rond de eerste oogopeningsceremonie (752) in de Nara-periode (710-784), en in het begin van de Kamakura-periode (1192-1333). De Zōtōdaijishi (Departement voor de Bouw van de Tōdaiji) stond niet alleen in voor de bouw van de Tōdaiji maar ook voor de restauratie en het onderhoud van de gebouwen en standbeelden. Daarnaast liet het kantoor enkele tempelhallen bouwen en sculpturen maken. De Zōtōdaijishi richtte een speciaal subkantoor op voor de herstellingswerken aan de Daibutsu.

De sculpturen uit de Nara-periode die in de Tōdaiji te vinden zijn, geven blijk van een grote Chinese invloed. Eén van de weinige overgebleven standbeelden uit het begin van de Heian-periode is dat van de boeddha Maitreya. Toen zich in Kyōto in de 10de en 11de eeuw een nieuwe kunststijl ontwikkelde, bleven de kunstenaars uit Nara zich aan de Chinese voorbeelden vastklampen. Pas in de late Heian-periode bereikte de nieuwe stroming Nara. De standbeelden van de Twaalf Hemelse Generaals zijn er een voorbeeld van.

Tussen 1180 en 1220 won de Tōdaiji op sculpturaal vlak opnieuw aan belang. Na de brandstichting van 1180 moest de Tōdaiji net als de Kōfukuji herbouwd worden. De tempel was ook het merendeel van zijn sculpturen verloren aan de vlammen. De monnik Chōgen werd met de heropbouw en restauratie van de Tōdaiji belast. Met het geld dat hij kreeg van beschermheren liet hij de topkunstenaars van die tijd religieuze standbeelden maken. Door de restauratie verwierf de Kei-school hoge faam. Enkele kunstwerken:

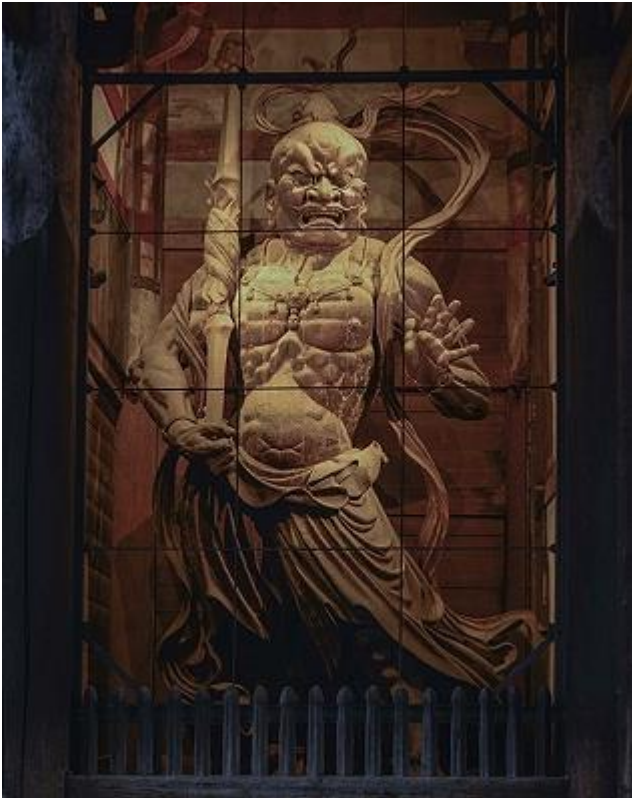
Hachiman

Een van de belangrijkste leden van de Kei-school, Kaikei, kreeg omwille van zijn connecties tal van grote opdrachten, o.a. het maken van een Hachiman-standbeeld. Hachiman is sinds 749 de beschermgod van de Tōdaiji en de hele Japanse archipel.

Het standbeeld stelt Hachiman voor, gekleed als monnik, zittend op een sokkel in de vorm van een lotusbloem. Het realisme en het detailwerk zijn kenmerkend voor de anami-stijl. De namen van de donateurs en de betrokken kunstenaars staan gekerfd op het oppervlak langs de binnenkant van het holle standbeeld. Dit oppervlak is geverfd met rode lak, een kleur die beschermende krachten zou hebben. Aangezien het standbeeld niet frequent aan het publiek werd getoond, en dus niet vaak werd blootgesteld aan het zonlicht, is ook de verf goed bewaard gebleven.

Standbeelden van de Niō, Koningen van Compassie, grimmige beschermgoden

De standbeelden van de Niō, Koningen van Compassie, grimmige beschermgoden, werden lang toegeschreven aan de bekende beeldhouwers Kaikei en Unkei (†1223).

Bij restauraties van 1980 tot 1990 kwam aan het licht dat Jōkaku en Tankei instonden voor de constructie van de twee standbeelden in 1203.

De Niō zijn samengesteld uit meerdere blokken hout, die uitgehold zijn om ze lichter te maken en barsten te voorkomen. In de holte werden vele [sutra's](#) en andere teksten gevonden. Eén hiervan vermeldt dat Jōtaku en Tankei de standbeelden in 69 dagen voltooiden.

De Niō beschermen de Tōdaiji vanuit de Tandaimon. Met hun 8,5 meter torenen ze boven de indringers uit. Hun uiterlijk is afschrikwekkend. Oorspronkelijk waren ze rood geverfd, maar de verf is al grotendeels weggesleten. De Niō zijn geclassificeerd als nationale schat.

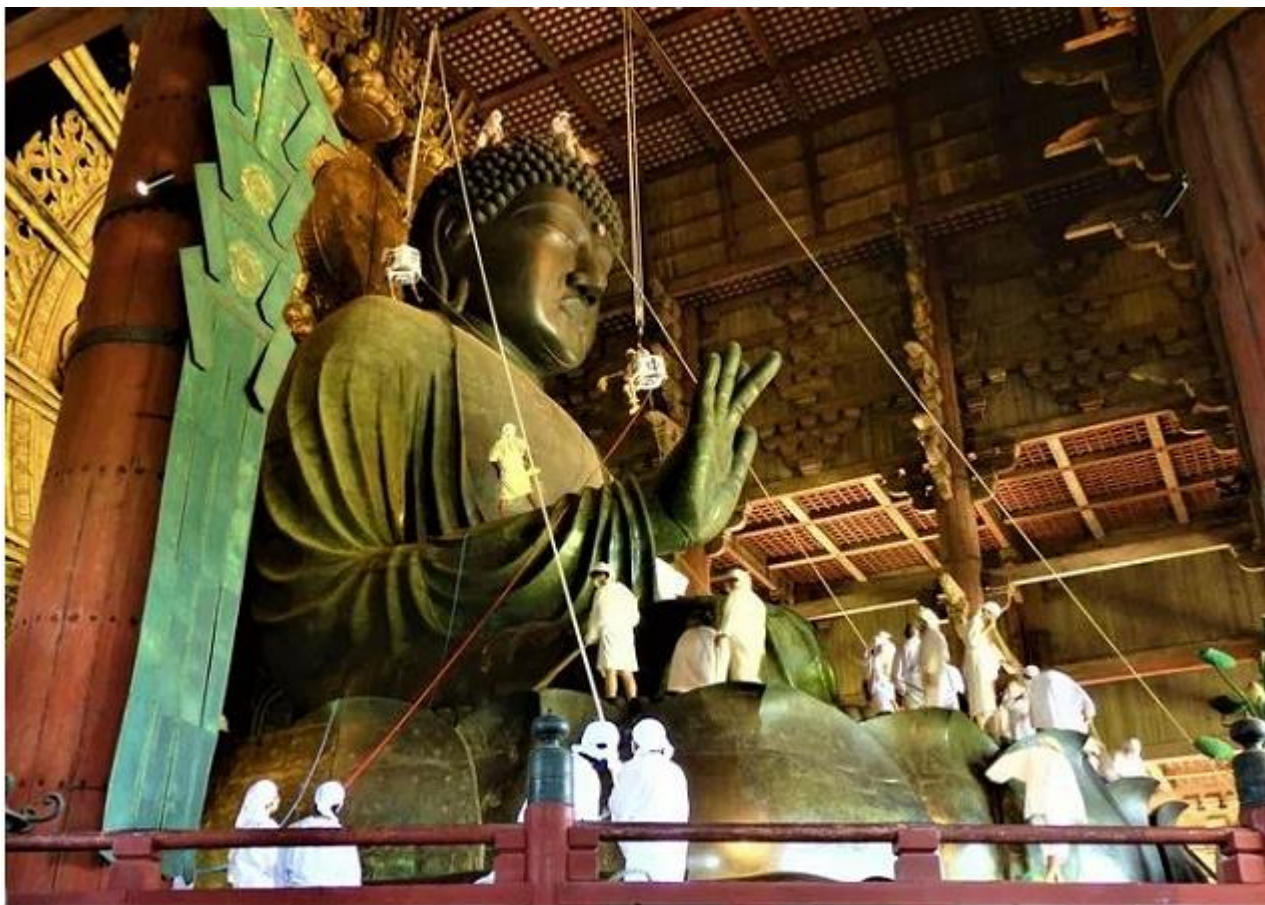
Deel 3.

Het Ritueel van de Grote Boeddha Schoonmaak

"Het schoonmaken van de Grote Boeddha" of het stof weg vegen dat zich heeft ophoopt op de Grote Boeddha" in de Grote Boeddhal, is een zomerevenement dat wordt gehouden in de Todai-ji-tempel. Voorheen werd het slechts één keer per generatie hogepriesters gehouden, maar sinds 1964 wordt het elk jaar op 7 augustus gehouden.

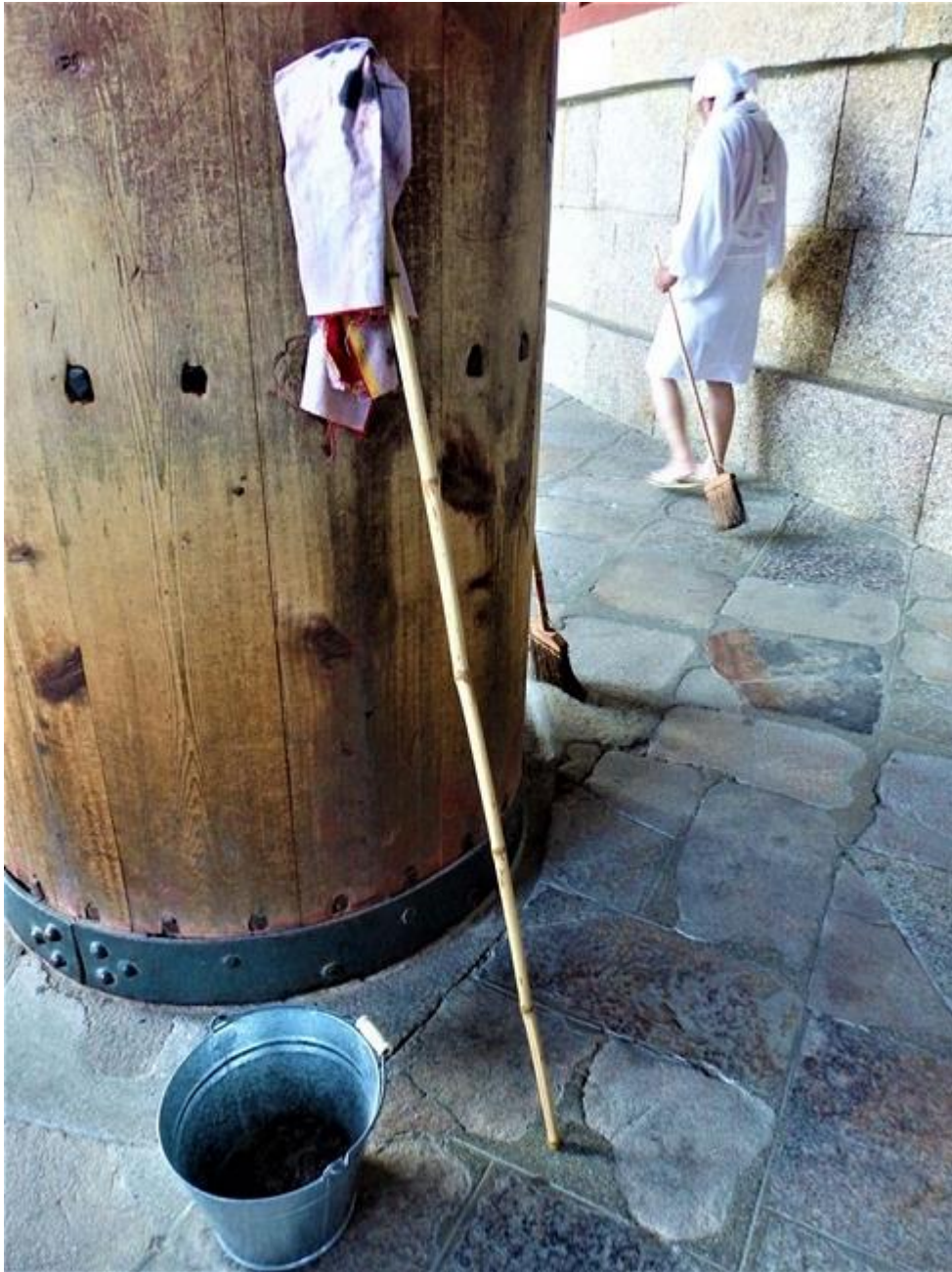
In totaal zijn ongeveer 120 mensen bij het werk betrokken, inclusief de monniken van de Todaiji-tempel en aanverwante mensen. Vroeg in de ochtend, nadat ze zich hadden gezuiverd in het Nigatsu-do-badhuis, verzamelde het gezelschap in witte kleren gekeed en met stro-sandalen als schoeisel, in de Grote Boeddha-hal.

Om 07.00 uur begint het werk met een ritueel dat de ziel of de geest van de Grote Boeddha uit het object verwijdert. In het boeddhisme is er een ritueel dat de "ziel" of de geest verwijdert die vervat is in Boeddhabeelden, bodhisattva-beelden, mandala's, graven, stenen pagodes, boeddhistische altaren, enz. Wanneer deze worden gerepareerd, verplaatst of weggegooid, wordt het ritueel uitgevoerd om ze van objecten van aanbidding terug te brengen tot 'objecten'.

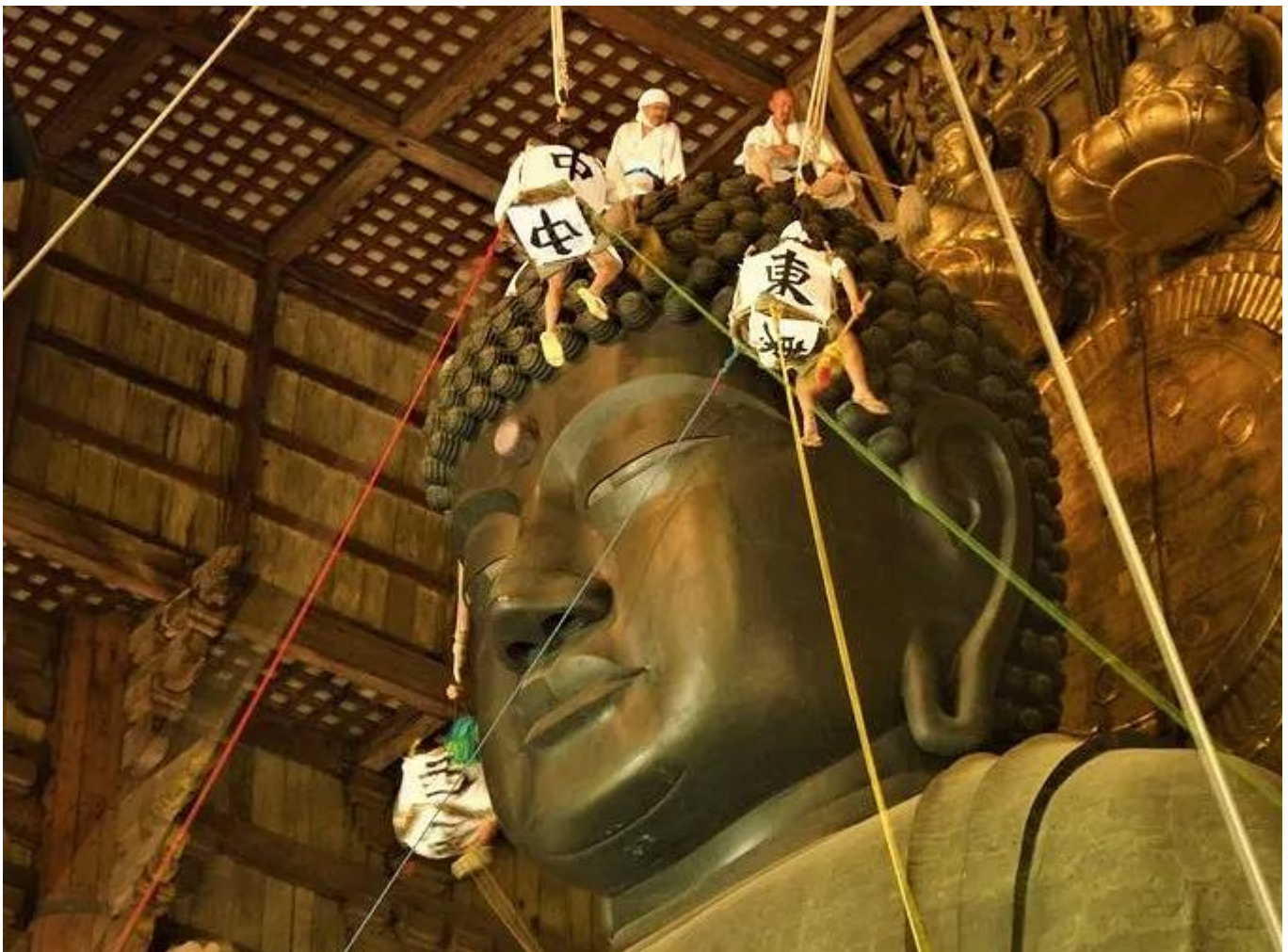
Wanneer u de Daibutsuden binnenstapt, wordt u begroet met een uitzicht zoals u hier ziet. Een groep in het wit geklede mensen klampt zich vast aan de Grote Boeddha en werkt eraan. Zo'n zicht is alleen op de dag van de schoonmaak. Veel mensen zullen verrast zijn door de zeldzame aanblik. Het werk is rond 21.30 uur klaar.

De Grote Boeddha is het grootste verguld bronzen Boeddha van Japan, aangewezen als een nationale schat. Daarom wordt bezemachtig gereedschap gebruikt dat niet in het stof krabt maar dat het stof verwijdert door ermee te fladderen.

Het beeld hieronder in het echt moet het wel hartkloppingen geven. Laten we onze aandacht richten op het hoofd van de Grote Boeddha. Verrassend genoeg hangen er verschillende mensen in witte kleren van bovenaf! Levensgevaarlijk! Het van onderaf zien is wel spannend.

De letters "Oost", "Midden" en "West" op hun rug staan voor de onderdelen waarover ze de leiding hebben. Met andere woorden, "oost" betekent het schoonmaken van de oostkant (linkerkant) van de Daibutsu, "midden" is de voorkant en "west" is de westkant (rechterkant).

De drie mensen die zijn opgehangen dalen geleidelijk af vanaf de bovenkant van het hoofd, maar als je goed kijkt, zie je dat mensen in witte kleding bezig zijn met het spiraalvormige 'haar'. Er is ook een persoon die een megafoon op zijn rechterarm houdt en instructies geeft aan iedereen.

De groep die de reddingslijn van de opgehangen mensen van onderaf ondersteunt door met uiterste zorg en kunde aan de reddingslijn trekken. Juist omdat deze mensen hun respectieve rollen delen, verloopt het werk soepel.

Deel 4.

Het Ritueel van Omizutori of Shunie

Omizutori of het jaarlijkse festival voor het ophalen van heilig water, is een Japans boeddhistisch festival dat plaatsvindt in de Nigatsu-dō van Tōdai-ji. Het is de laatste rite ter ere van de twee weken durende Shunie-ceremonie. Deze is bedoeld om de mensen van hun zonden te reinigen en om de nieuwe lente in te luiden. Zodra de Omizutori is voltooid, gaan de kersenbloesems bloeien en is de lente aangebroken.

Nigatsu-dō van Tōdai-ji

Beschrijving

Het ritueel vindt plaats op de laatste avond van de Shunie-ceremonie, wanneer monniken met fakkels naar de Wakasa-bron komen, onder de Nigatsu-dō-hal, die volgens de legende maar één keer per jaar water voortbrengt.

De ceremonie heeft plaatsgevonden in de Nigatsu-do van de keizerlijke tempel in Nara, van de Todai-ji, sinds deze voor het eerst werd gesticht. Deze jaarlijkse festivals dateren uit 752.

Elf priesters, die Renhyoshu worden genoemd, zijn in december van het voorgaande jaar aangesteld om deel te nemen aan de Omizutori-festivals. Er gaat veel voorbereiding in dit jaarlijkse festival en de priesters hebben de taak om de locaties voor de rituelen schoon te maken, pelgrimstochten te maken naar omliggende heiligdommen en tempels en verschillende goederen voor te bereiden die bij de rituelen worden gebruikt. In de aanloop naar Omizutori is het de priesters verboden

te spreken of hun woning te verlaten. Elke priester is zeer standvastig in de uitoefening van zijn plicht in specifieke, strikte bevelen en bereidt zich voor op de ceremonies die komen gaan.

Nigatsu-dō bij avond

Aan het begin van de Omizutori, tijdens de ittokuka, die in de vroege ochtend van 1 maart wordt gehouden, worden fakkels aangestoken. Er is een avondceremonie, Otaimatsu genaamd, waarbij jonge asceten met grote brandende fakkels zwaaien. Terwijl ze met de fakkels in de lucht zwaaien, tekenen ze grote cirkels met het vuur dat het uitstraalt. Er wordt aangenomen dat als een persoon die de ceremonie bekijkt, wordt overladen met de vonken van het vuur, de persoon dan wordt beschermd tegen kwade dingen.

Omizutori is de grootste ceremonie in de nacht van 12 maart. De volgende dag wordt het ritueel van het ophalen van het water gehouden met begeleiding van oude Japanse muziek. De monniken putten water, dat alleen op deze specifieke dag uit de put voor het tempelgebouw komt, en offeren het eerst aan de boeddhistische godheden, Bodhisattva Kannon, en bieden het vervolgens aan het publiek aan.

Er wordt aangenomen dat het gezegende water kwalen kan genezen. De Omizutori-ceremonie is de acceptatie van water uit een put. Deze bron zou door een tunnel verbonden zijn met de stad Obama aan de kust van de Japanse Zee. Het water wordt jaarlijks door Obama gestuurd door de priesters van de syncretische Jinguji-tempel in

Jonge asceten zwaaien met grote brandende fakkels

Obama tijdens een ceremonie die "het verzenden van het water" wordt genoemd. Het water wordt eigenlijk in twee potten getrokken, een pot met water van het voorgaande jaar en een andere met het water van alle voorgaande ceremonies. Uit de pot met water die het water van het lopende jaar bevat, wordt een heel kleine hoeveelheid water in de pot gegoten die het mengsel van water van alle vorige ceremonies bevat. Het resulterende watermengsel wordt elk jaar bewaard en dit proces vindt al meer dan 1200 jaar plaats.

De legende van Omizutori

Er zijn verschillende legendes over de oorsprong van Omizutori. Een van deze legendes suggereert dat de oprichter van Shuni-e, Jitchu, 13.700 van de goden uitnodigde voor de ceremonie.

Een van de goden, Onyu-myojin, was te laat bij de ceremonie omdat hij aan het vissen was op de rivier de Onyu. Om het feit dat hij te laat was goed te maken, bood hij vervolgens geurend water uit de Onyu-rivier aan, en het water kwam plotseling omhoog vanaf de plek waar de god ooit stond.

In het verhaal van hoe Shuni-e tot stand kwam, wordt de oorspronkelijke oprichter van Shuni-e, Jitchu, nog steeds afgebeeld als het centrale personage. Er wordt verteld dat de priester, Jitchu, in 751 een reis maakte tot diep in de bergen van Kasagi, waar hij getuige was van hemelse wezens die een ceremonie uitvoerden die

bedoeld was om te reinigen en om berouw te vragen. Jitchu was zo overweldigd door de ceremonie dat hij besloot de rite naar de mensenwereld te brengen. Hij was gewaarschuwd dat dit een ontmoedigende taak zou zijn, maar zijn verlangen was zo sterk dat hij geloofde dat hij de taak van het overbrengen van de ritus tussen de hemel en de wereld van de mens zou kunnen overwinnen. Hij besloot dat als hij de religieuze ceremonie 1000 keer per dag op loopsnelheid kon uitvoeren, hij de ceremonie van de god in zijn wereld kon brengen.

Omizutori Details

Omizutori is de veelgebruikte naam voor Shunie, een reeks evenementen die jaarlijks van 1 tot 14 maart in de Nigatsudo Haal van de Todaiji-tempel wordt gehouden. Deze verzameling boeddhistische berouwrituelen wordt al meer dan 1250 jaar elk jaar gehouden en is daarmee een van de oudste terugkerende boeddhistische evenementen in Japan.

Nigatsudo onderdeel van de Todaiji Tempel

Omizutori wordt uitgevoerd in Nigatsudo Hall, een subcomplex van Todaiji, dat niet ver van de grote zaal van de tempel op de helling van een heuvel staat. Nigatsudo betekent letterlijk "hal van de tweede maand", verwijzend naar de tweede maand van de maankalender, wanneer traditioneel Omizutori wordt gehouden. De tweede maand van de maankalender komt ongeveer overeen met maart van de zonnekalender.

Otaimatsu

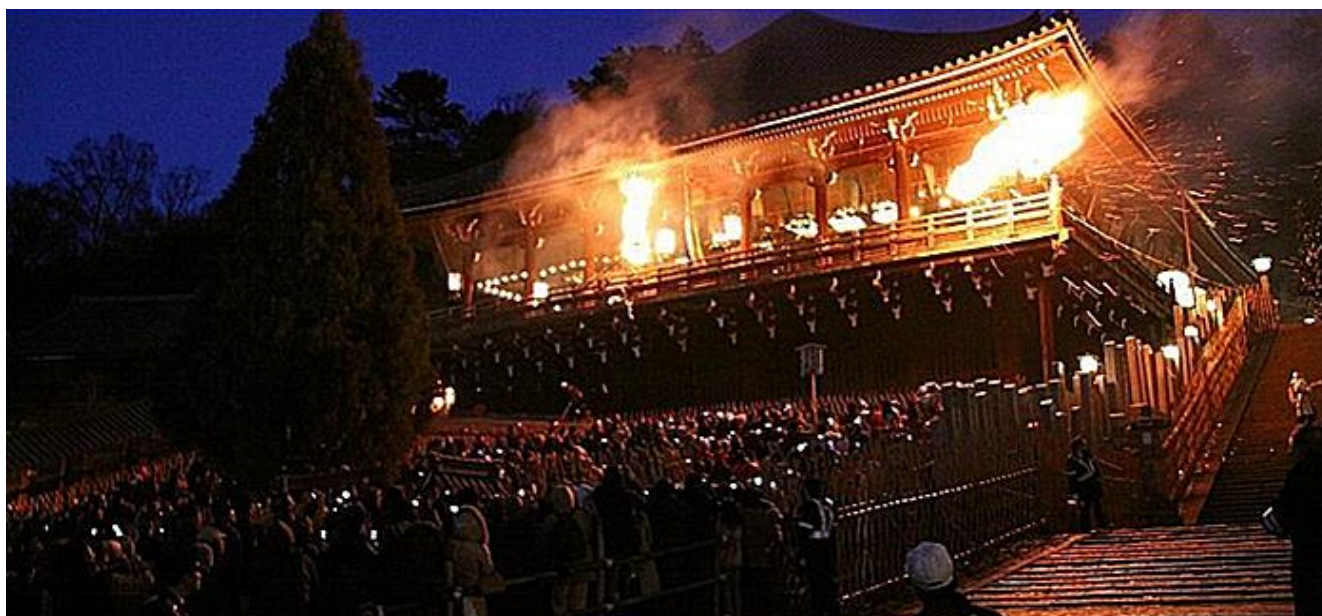
Van de vele verschillende evenementen die tijdens Omizutori worden gehouden, is Otaimatsu de beroemdste en meest spectaculaire. Elke avond van 1 tot en met 14 maart worden net na zonsondergang gigantische fakkels, variërend in lengte van zes tot acht meter, naar het balkon van Nigatsudo gedragen en boven de menigte gehouden. De brandende sintels, die vanaf het balkon neerregenen, zouden de toeschouwers een veilig jaar bezorgen.

Onaangestoken fakkel

De grootte van de fakkels en de duur van Otaimatsu variëren van dag tot dag. Op de meeste dagen worden tien middelgrote fakkels één voor één naar het balkon gebracht en over het balkon gedragen, en het hele evenement duurt ongeveer twintig minuten, terwijl het publiek op de binnenplaats onder de houten tempelzaal staat.

Fakkels zegenen de menigte met vonken

Otaimatsu Schedule				
Date	Start Time	Duration	# of Torches	Torch Size
March 1-11	19:00	20 minutes	10	6 m / 40 kg
March 12	19:30	45 minutes	11	8 m / 70 kg
March 13	19:00	20 minutes	10	6 m / 40 kg
March 14	18:30	5 minutes	10	6 m / 40 kg

Op de 12e en 14e is de procedure echter iets anders, zoals weergegeven in de bovenstaande tabel. Op de 14e, de laatste dag van Omizutori, duurt het evenement slechts ongeveer vijf minuten, maar alle tien fakkels worden tegelijkertijd naar het balkon gebracht, wat zorgt voor een bijzonder spectaculair gezicht.

Op 14 maart worden alle fakkels tegelijk aangestoken

Op de 12e zijn de fakkels groter en talrijker en duurt de ceremonie langer. Het is ook de drukste dag, zodat de meeste toeschouwers niet kunnen neerstrijken voor de Nigatsudo, maar continu langs de hal in een rij worden gehouden, waardoor de werkelijke kijktijd beperkt blijft tot ongeveer vijf tot tien minuten.

Op alle dagen van het evenement wordt de binnenplaats onder Nigatsudo druk voor zonsopgang, en het wordt aangeraden om vroeg aan te komen om een goed uitzicht op het balkon te krijgen. De drukte varieert van dag tot dag, met grotere drukte in het weekend en lichtere drukte als het slecht weer is. Op de 12e wordt het het drukst, maar het is misschien niet nodig om vroeg aan te komen, aangezien de toeschouwers door de binnenplaats worden gerouleerd en iedereen een kort overzicht van de actie biedt.

In de nacht van 12 maart op 13 maart tussen ongeveer 01.30 uur en 02.30 uur dalen priesters herhaaldelijk af van de Nigatsudo bij fakkellicht om water te putten uit een put aan de voet van de tempelhal.

Er wordt gezegd dat het water van de put maar één keer per jaar stroomt en herstellende krachten heeft. Het is deze gebeurtenis die eigenlijk Omizutori ("water putten") wordt genoemd. Toch is het hele evenement van twee weken in de volksmond bekend geworden onder zijn naam.

Deel 5.

Dattan-ceremonie

“Dattan” gehouden in Todaiji Shuni-e in Nara (Todaiji Nigatsudo)

Op 12 maart (na 03.00 uur op de 13e) werd vanuit Akaiya (een gebouw met een bron voor het putten van water dat aan Boeddha wordt aangeboden) onder de heuvel waar de Nigatsudo van de Todaiji-tempel staat, 'Kozui' opgepompt en geplaatst in Nigatsudo. Dit is de oorsprong van de populaire naam Omizutori bij Todaiji Shunie.

Omizutori" wordt vaak uitgedrukt als "de lijn van water en vuur." "Omizutori" is in heel Japan bekend om zijn indrukwekkende landschappen, zoals het heilige water dat wordt opgepompt en de vonken van Kago-fakkels die worden geschud op de reling van het podium van Nigatsu-do.

Onder hen is de krachtigste "Fire Parade" "Dattan", die wordt gehouden van 12 tot 14 maart om middernacht. Todaiji Nigatsudo is nu een National Treasure-gebouw en een fakkel met een lengte van ongeveer 3 meter en een diameter van ongeveer 60 centimeter wordt rondgetrokken in de hal.

De monniken genaamd "Rengyoshu" die deelnemen aan "Omizutori" verkleden zich als acht hemelen in de hemelse wereld met zijderoute-achtige kronen versierd met goudbrokaat genaamd Tatabo. Temidden van de geluiden van schelphoorns, bellen en staven die doen denken aan de muziek van het Midden-Oosten, worden ze door het heiligdom geslept en vele malen naar voren geduwd. Dit is een van de belangrijkste gebeurtenissen in het Omizutori-proces.

Mensen uit het Ichinoi-district wijden fakkels aan de Nigatsu-do-hal

"Omizutori" wordt gehouden van 20 februari tot 14 maart, waar 11 Rengyoshu en 28 mensen die hen steunen samenkomen in een historisch gebouw uit de Kamakura-periode tot de Edo-periode. Het wordt uitgevoerd tijdens het leven van een trainingskamp, om zo te zeggen, genaamd "Sanro", dat gescheiden is van het leven van het gezin.

Het is moeilijk om de items te kopen die nodig zijn voor de "Omizutori" rituelen en het leven in een mand. Tegenwoordig worden de meeste van hen geschonken, maar de aanschaf van hout voor de kern van de Tatu-fakkel wordt ondersteund door een traditie die teruggaat tot de Middeleeuwen.

Cipressen kappen voor fakkels uit besneeuwde bergen

Elk jaar op 11 februari in het Ichinoi-gebied van Akame-cho, Nabari City, Mie Prefecture, beklimmen ongeveer 100 mensen de weg waar nog sneeuw ligt op de berg Taimatsu.

Een 80 tot 100 jaar oude Japanse cipres wordt gekapt, in 1200 wigvormige planken van 36 cm lang en 9 cm breed gesneden en op 12 maart afgeleverd bij de Todaiji-tempel.

Dit jaar is de 775e donatie, die zou zijn begonnen tijdens de bouwperiode in het midden van de Kamakura-periode. Het is bekend dat de rijstvelden in het Ichinoi-district destijds als fakkelrijstveld aan Nigatsudo zijn geschonken. Zelfs vandaag de dag worden huwelijksceremonies 'kasoku no tien' genoemd en werden veel bomen gebruikt om de duisternis met fakkels te verlichten.

Kuroda Manor, dat is gecentreerd rond de huidige stad Nabari, inclusief het Ichinoi-district, is een middeleeuwse geschiedenis waar de confrontatie tussen de feodale heer Todaiji-tempel en de lokale bevolking die 'schurken' wordt genoemd en hun groepen leidde tot de naam van het landhuis of 'schurken' Het is een prominent gebied voor onderzoek.

Cipressenhout voorbereiden voor fakkels

Van het Ichinoi-gebied naar de Todaiji-tempel in Nara is het ongeveer 36 kilometer door de bergen. Voorheen duurde het ongeveer 10 uur voor één persoon om ongeveer 30 kilo bagage te dragen, maar nu duurt het ongeveer 5 uur met sommige bussen. Onderweg verwelkomen bewoners langs de weg gasten en het is een populair evenement in het vroege voorjaar.

Todaiji "Omizutori" omvat veel rituelen die zijn afgeleid van de landbouw en waarvan wordt aangenomen dat ze de betekenis hebben van bidden voor een goede oogst dit jaar vóór de lente. Er is een regel uit het gedicht van To Enmei: "Bronwater vult de vier moerassen." Zoals het gezegde luidt: "De lente komt als Omizutori klaar is", wensen we een gelukkig seizoen.

Deel 6.

Shosoin Opslagplaats

Het overzicht van de Shosoin Opslagplaats.
Van rechts (noord), respectievelijk de secties Noord, Midden en Zuid.

Geschiedenis van de Shosoin

De Shosoin Opslagplaats bevindt zich op het terrein van de tempel Todaiji in de stad Nara en werd gebouwd in de Nara-periode, achtste eeuw na Christus. De term Shosoin verwijst tegenwoordig naar deze specifieke opslagplaats, maar verwees historisch gezien naar het gebied waar een groep pakhuizen was gevestigd. Tijdens de Nara- en Heian-periode hadden regeringskantoren en grote boeddhistische tempels over het algemeen hun eigen opslagplaats - shoso voor het opslaan van belangrijke materialen. In de loop van de tijd was de meerderheid van hen verdwenen, en alleen die aan de Todaiji heeft het tot nu toe overleefd.

De Shosoin-opslagplaats

Rond het midden van de achtste eeuw stierf de keizer Shōmu die het land toen bestuurde. Op de eenentwintigste dag van de zesde maand van Tenpyō Shōhō 8 (756), na 49 dagen sinds zijn overlijden, bood zijn vrouw, keizerin Kōmyō, de Grote Boeddha van Todaiji meer dan zeshonderd van die voorwerpen aan waar hij tijdens zijn leven dol op was geweest. levensduur samen met zestig soorten medicijnen. De keizerin herhaalde haar offers aan de Boeddha vijf keer. Deze offers werden bewaard in de Shoso van de tempel en werden daar meer dan 1200 jaar bewaard. Naast hen had de opslagplaats boeddhistische werktuigen gehuisvest die werden gebruikt voor belangrijke ceremonies in de tempel, zoals de wijdingsceremonie van de Grote Boeddha in Tenpyō Shōhō 4 (752). In Tenryaku 4 (950) werden ook andere waardevolle voorwerpen die waren bewaard in een pakhuis van Kensakuin, een ondertempel van de Todaiji, verplaatst naar de Shoso. Al deze hierboven beschreven artefacten vormen wat momenteel bekend staat als de Shosoin-schatten.

De Shosoin-opslagplaats werd gedurende duizend jaar onderhouden door de Todaiji-tempel onder toezicht van het keizerlijke hof. Aan het begin van de Meiji-periode werd de jurisdictie over de opslagplaats en schatten echter overgedragen aan de overheid, gezien hun betekenis als erfgoed. Sinds 1884 is het Imperial Household Ministry (momenteel Imperial Household Agency) verantwoordelijk voor hun zorg en langdurig behoud.

Over de opslagplaats

De Shosoin Repository was oorspronkelijk een opslagplaats van de tempel Todaiji en werd sinds de Nara-periode gebruikt voor het opslaan van de schatten. Het gebouw is opgetrokken uit Japanse cipres (hinoki) en heeft een schilddak bedekt met traditionele dakpannen. Het is 33 meter lang, 9,4 meter breed en 14 meter hoog. De vloer is 2,7 meter boven de grond verhoogd en wordt ondersteund door veertig

kolommen met een diameter van 60 cm die op een fundering van natuursteen staan, zodat het effectief is om het binnendringen van ongedierte te voorkomen en vocht te voorkomen.

Het gebouw is opgedeeld in drie kamers, respectievelijk het Noorderdeel, het Middendeel en het Zuiderdeel (van rechts naar links op de foto). Architectonisch gezien zijn de noordelijke en zuidelijke secties afzonderlijk gebouwd met een azekura-constructie, waarbij ruw gehouwen driezijdige balken aan alle vier de zijden horizontaal zijn gestapeld om elkaar op de hoeken te kruisen, waardoor de gegolfde buitenmuren ontstaan. De binnenwanden die de secties scheiden, zijn vlak aan de zijden die naar de noordelijke en zuidelijke secties zijn gericht en gegolfd aan de zijanten van de middelste sectie. Terwijl de buitenmuur van het middelste gedeelte is gebouwd met een itakura-constructie, met behulp van dikke platte planken. Elke sectie heeft een toegangsdeur op het oosten en intern twee verdiepingen.

De Shosoin-opslagplaats

Uitzicht vanuit het zuidoosten

Historisch gezien werd de noordelijke sectie voornamelijk gebruikt voor het onderbrengen van de offers van keizerin Kōmyō, en werd deze onder keizerlijk zegel opgesloten gehouden. De middelste en zuidelijke secties waren gebruikt voor de opslag van materialen van de Todaiji. Hoewel voor het ontsluiten van de middelste sectie ook toestemming van het rijk was vereist, bleef de zuidelijke sectie onder controle van de tempel tot de Meiji-periode.

Ondanks de leeftijd van de schatten bevinden ze zich in een goed bewaarde staat. Dit is mogelijk toe te schrijven aan de beperkte toegang en de gegeven zorg door de geschiedenis heen, de structuur van de bergingsinstallatie en de omringende milieuconditie. Het is ook te wijten aan het feit dat ze oorspronkelijk in houten kisten waren opgeslagen. Deze kisten hadden de schatten bewaard door interne vochtigheidsschommelingen op te vangen en een barrière tegen licht en verontreinigende stoffen te creëren.

Door de geschiedenis heen had de opslagplaats een aantal incidenten meegemaakt, zoals de belegering van Nara door Taira no Shigehira in Jishō 4 (1180), de noordelijke sectie door bliksem getroffen in Kenchō 6 (1254) en het afbranden van de Grote Boeddha Hall tijdens de slag om Miyoshi en Matsunaga in Eiroku 10 (1567). Ondanks

deze is de repository niet ernstig beschadigd en bleef tot op heden. Desalniettemin heeft het gebouw in de loop van de tijd een aantal grote en kleine restauraties ondergaan om te voorkomen dat het door veroudering beschadigd raakte. Als voorbeeld van eerdere restauratiewerkzaamheden kunnen de ijzeren strips die aan de kolommen onder de vloer zijn bevestigd en de koperen platen die de randen van de balken onder de vloer beschermen, worden gepunteerd. Deze zijn toegevoegd tijdens de reparatie in de Edo-periode.

Het is nog steeds de vraag wanneer de repository precies is gebouwd, omdat er geen schriftelijk verslag is dat de oprichting ervan vaststelt. Volgens een historisch document is het duidelijk dat het al bestond in de derde maand van Tenpyō Hōji 3 (759). Er is ook een argument geweest dat het middelste gedeelte deel uitmaakte van de oorspronkelijke constructie of latere wijziging vanwege de itakura-constructie. Een recent wetenschappelijk onderzoek van het hout (dendrochronologie) suggereert dat de opslagplaats hoogstwaarschijnlijk in het midden van de achtste eeuw is gebouwd, eigentijds met de aangeboden schatten, en dat de constructie ongewijzigd is gebleven ten opzichte van het origineel.

In 1997 werd de Shosoin Repository aangewezen als National Treasure. In het volgende jaar werd het geregistreerd op de Werelderfgoedlijst als onderdeel van de historische monumenten van het oude Nara.

West Repository en East Repository

Tegenwoordig worden de schatten niet meer in de Shoso opgeslagen, maar in twee opslagplaatsen die in de twintigste eeuw zijn gebouwd. Deze moderne repositories bevinden zich in het zuidwesten en zuidoosten van de Shoso en worden letterlijk respectievelijk West Repository en East Repository genoemd. De West Repository werd gebouwd in 1962 en de East Repository in 1953. Beide opslagplaatsen zijn gemaakt van gewapend beton met constructiestaal en klimaatgecontroleerd door een HVAC-systeem. De West Repository herbergt de meeste schatten en wordt normaal gesproken onder keizerlijk zegel opgesloten gehouden. In de herfst wordt de bewaarplaats voor twee maanden toegankelijk en wordt er jaarlijks door het personeel een conditiecontrole en onderzoek van de schatten uitgevoerd. De East Repository dient meer als tijdelijke opslag voor die artefacten, voornamelijk textiel, die nog onder classificatie en conservering staan. De Shōgozō sutra handscrolls worden daar nu ook opgeslagen.

West-opslagplaats

Oost-opslagplaats

Shōgozō Sutra-opslagplaats

De Shōgozō was oorspronkelijk een opslagplaats van soetra's voor de ondertempel Sonshōin van de Todaiji, en lag dicht bij de Tegaimon-poort. Tijdens de Meiji-periode werden de soetra's aangeboden aan de keizerlijke huishouding, en tegelijkertijd werd de opslagplaats ontmanteld en herbouwd op het terrein van de Shosoin. De opgenomen soetra's zijn oude manuscripten van boeddhistische geschriften, variërend van die van de Sui- en Tang-dynastieën in China tot de Nara-, Heian- en Kamakura-periodes in Japan. Deze soetra's zijn momenteel opgeslagen in de East Repository.

Shōgozō Sutra-opslagplaats

Over schatten

De meerderheid van de Shosoin-schatten wordt verondersteld te dateren uit de achtste eeuw en heeft zo'n unieke historische toeschrijving en herkomst (zie Geschiedenis van de Shosoin en Over de Shosoin-opslagplaats voor details). Deze artefacten, variërend van de kunstwerken en ambachten tot de belangrijke documenten, manuscripten en soetra's, werden in eigen land geproduceerd of geïmporteerd uit het continent over de zee.

Het aantal schatten dat tot op de dag van vandaag bewaard is gebleven, overschrijdt 9000 items. De schatten omvatten een reeks artefacten die het sociale en culturele leven van de Nara-periode onthullen: manuscripten, briefpapier, decoratieve kunst, muziekinstrumenten, speluitrusting, boeddhistische werktuigen, rituele werktuigen, wapens en harnassen, kleding en accessoires,

ambachtelijk gereedschap, wierook en medicijnen, enz. Er worden verschillende soorten materialen en technieken gebruikt, en men kan voorbeelden zien van metaalbewerking, houtbewerking, lakwerk, verfraaiing met schildpad en hoorns, keramiek, glas en textiel, waarbij het hele scala aan ambachtelijke werken wordt gepresenteerd. De gecompliceerde technieken die werden toegepast, zoals heidatsu (inlay van metaalplaat gebruikt in lakwerk), mokuga (inlegwerk), raden (inleg van parelmoer), bachiru (gegraveerd ontwerp op een gekleurd ivoor), sancai (driekleuren glazuur) en shippō (cloisonné-email) getuigen van de volbrachte vaardigheden van ambachtslieden in die tijd. Om een paar van de bekende stukken op te sommen:

Bachiru

Torige ritsujyo no byōbu

Gogen no biwa

Hakururi no wan

- Bachiru is de Japanse kunsttechniek en het Japanse ambacht van het graveren van geveerd ivoor. Het voorbeeld is een Roodgekleurde ivoren liniaal met bachiru-versiering
- Torige ritsujyo no byōbu: een set kamerschermpanelen met vogelveren die het schilderij van een dame onder een boom versieren en het toen populaire beeld van vrouwelijke schoonheid weergeven.
- Gogen no biwa: uitgebreide vijfsnarige biwa luit, het enige overgebleven exemplaar van de soort.
- Hakururi no wan : kom van geslepen glas, mogelijk gemaakt in het Midden-Oosten, symbool voor de zijderoute-handel.

De intrinsieke kwaliteit van de schatten is niet alleen hun esthetiek, maar ook de associatieve contexten die ze overbrengen. Op een aantal voorwerpen is oorspronkelijk een opschrift geschreven om aan te geven wanneer het is gemaakt en bij welke gelegenheid het is gebruikt. Deze substantiële informatie stelt ons in staat om de objecten in hun context te interpreteren en ook om het referentiemateriaal voor vergelijkend onderzoek te identificeren.

Een ander belangrijk kenmerk van de schatten is dat hun bewaard gebleven staat opmerkelijk is.

Gewoonlijk zijn overgebleven voorbeelden van oude artefacten die uit de grond zijn gehaald. Integendeel, de Shosoin-artefacten waren sinds hun vroege geschiedenis in de repository opgeslagen en gedurende perioden door personeel verzorgd. Hierdoor kunnen ze meer dan 1200 jaar overleven, ondanks de lokale klimaatomstandigheden waarin organische materialen op lange termijn moeilijk te behouden zijn.

Er wordt vaak gezegd dat de Shosoin Repository het oostelijke uiteinde van de Zijderoute is. In de Nara-periode had de natie de cultuur van de Tang-dynastie omarmd, China die tot bloei was gekomen door kennis te maken met de cultuur die in de andere delen van de wereld was ontwikkeld via de zijderoute-handel. Het is duidelijk dat de handel de verplaatsing van materialen en ook de uitwisseling van ideeën tussen Oost en West had vergemakkelijkt. Nieuwe materialen, technieken en ontwerpen werden samengevoegd met de bestaande, resulterend in lokale technologische aanpassingen en ontwikkelingen. Onder de schatten bevatten zowel binnenlandse als geïmporteerde schatten het bewijs van dergelijke culturele uitwisselingen, en vooral de invloed van het Westen, waaronder Iran, Griekenland, Rome en Egypte. De Shosoin-schatten weerspiegelen de culturele prestaties in de Nara-periode, evenals de andere delen van de wereld in de achtste eeuw.

De macht van Shosoin opslagplaats

De Shōsōin is de schatkist van de Tōdaiji. In de 8ste eeuw vormden Nara en de Tōdaiji het eindpunt van de Zijderoute. De schatten in de Shōsōin zijn hier de perfecte illustratie van.

De Shōsōin is gebouwd volgens de azekura-stijl, waarbij de muren bestaan uit horizontaal op elkaar gelegde blokken hout. Die bouwstijl werd speciaal ontwikkeld om de temperatuur en vochtigheidsgraad constant te houden, ideaal voor opslagplaatsen. Oorspronkelijk werd de Shōsōin dan ook gebruikt om de belastingen van de provincies op te slaan, vooraleer ze naar het keizerlijke hof door te sturen. Nu dient ze als opslagruimte voor keizerlijke schatten.

Negenenveertig dagen na de dood van Keizer Shomu (756), schonk zijn weduwe zijn kunstcollectie aan de tempel. Dit illustreert de hechte band tussen de Tōdaiji en het keizerlijke hof. De collectie omvat een groot aantal Japanse werken, net als Chinese en Koreaanse, maar ook Indische, Afghaanse, Iraakse... Ze biedt in die zin een brede kijk op de Centraal- en Oost-Aziatische kunst van de 8ste eeuw. Ook rituele voorwerpen vinden hier hun plaats. De collectie wordt tot op heden bewaard in de Shōsōin. Aangezien ze eigendom is van de keizerlijke familie, is het bij grondwet verboden ze in het buitenland tentoon te stellen. Binnen Japan is dit wel mogelijk met een door de keizer ondertekend edict. Zo is er elk jaar in oktober in het Nationaal Museum van Nara een expositie van een gedeelte van de collectie.

Het is overigens ook verboden de Shōsōin te openen, tenzij met schriftelijke toestemming van de keizer. Sinds 1200 wordt de Shōsōin éénmaal per jaar geopend ter inspectie, onder toezicht van de keizerlijke familie.

De Shōsōin is verdeeld in drie kamers. De meest noordelijke herbergt de persoonlijke gebruiksvoorwerpen van de keizer. Wapens en geneesmiddelen vonden een onderkomen in de middelste kamer. In de meest zuidelijke kamer liggen de rituele voorwerpen die gebruikt werden bij de oogopeningsceremonie.

Er is tot op heden nog geen exhaustieve inventaris van de voorwerpen in de Shōsōin opgemaakt. Hij herbergt ontelbare schatten, waaronder tienduizenden stukken stof, duizenden manuscripten, honderden bloemenmanden uit bamboe en tientallen gagaku-maskers.

Verder worden ook enkele documenten van grote historische waarde bewaard in de Shōsōin: boeddhistische teksten, landkaarten, registers en administratieve documenten.

Religieuze macht

Keizer Shomu liet vanaf 741 in elke provincie een tempel en een nonnenklooster bouwen. Hij stelde de Tōdaiji in als hoofdtempel. Deze hiërarchie op religieus vlak was een weerspiegeling van Keizer Shomu's wens een staat naar het Japanse rechtssysteem uit te bouwen. Hierbij is de keizer absoluut heerser over al zijn onderdanen.

De Tōdaiji werd een school voor honderden monniken. De Tōdaiji was het hoofdkwartier van de Kegon-school, maar ook de andere vijf stromingen werden er onderricht. Toen Saichō (767-822) en Kūkai (774-835) respectievelijk de Tendai- en Shingon-stromingen introduceerden in Japan, werden ook die stromingen onderwezen in de Tōdaiji. Vooral in de Heian-periode onderging de Tōdaiji de invloed van het Shingon-boeddhisme: de erediensten werden esoterisch van karakter. In de Kamakura-periode zorgden de monniken Myōe (ook Kōben genoemd, 1173-1232) en Fujiwara no Gyōnen (1240-1321) voor een heropleving van het Kegon-boeddhisme.

Het religieuze belang van de Tōdaiji blijkt uit de talrijke ceremonies en rituelen die nog steeds worden uitgevoerd. De shunie-ceremonie (ook shunigatsue-ceremonie genoemd) dateert van halverwege de 8ste eeuw en vindt jaarlijks plaats in maart. Hoogtepunten zijn het ritueel van de waterput (*omizutori*), de dans van de water- en vuurgod (*dattan*) en het ritueel van de toortsen (*otaimatsu*). Het lichtfestival (*mandōe*), waarbij tienduizend lantaarns worden aangestoken, dateert van dezelfde periode.

Economische macht

De economische basis van de Tōdaiji lag ongetwijfeld in zijn talrijke *shō-en* (landhuis met velden). In de 8ste eeuw bezat hij zo'n 69 landerijen in 18 verschillende provincies, alle gelegen in het hoofdeiland Honshū. Vier eeuwen later was dit aantal meer dan verdubbeld, tot 200 landerijen, in 23 verschillende provincies. Daarvan lagen er 80 in de provincie Yamato. Tōdaiji's macht was nu ook uitgebreid tot in het westelijke eiland Kyūshū, waar hij 8 landerijen bezat in de provincie Chikuzen.

Twee derde van de landgoederen die de Tōdaiji bezat in de 8ste eeuw, waren schenkingen. Verder maakten de monniken gebruik van de wet die ontginning van braakland stimuleerde door de ontgonnen stukken land als privébezit te erkennen. De overige landgoederen werden aangekocht.

Ingang van Shsoin

Hieronder 2 bijlagen:

Bijlage 1: *Enkele voorbeelden van de kunstshatten*

Bijlage 2: *Speciale onderzoeken van de Shosoin kunstshatten*

Bijlage 1 : Kunstschaten in de Shosoin

Ceremoniële schoenen.

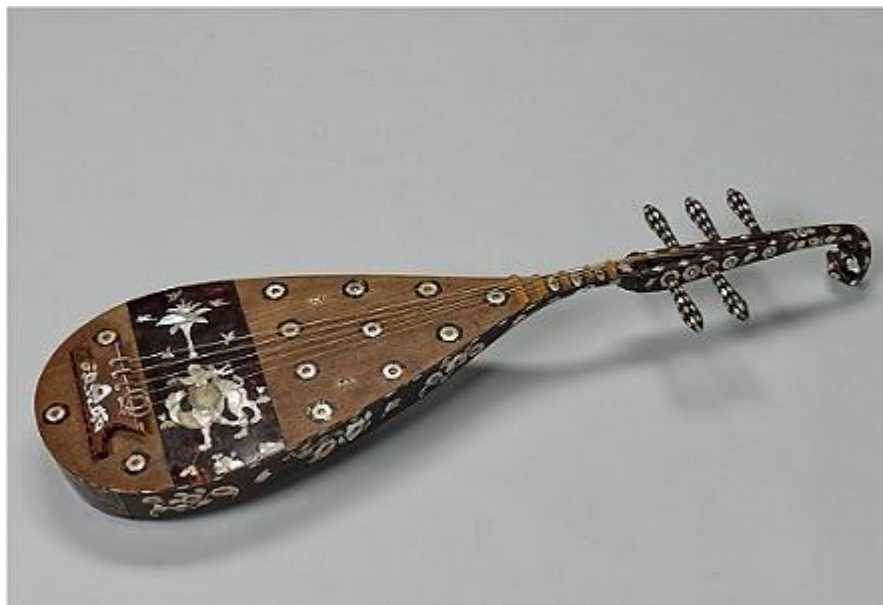
Techniek: Leer

Afmetingen: lengte 31,5, hoogte 12,5, teenbreedte 14,5

Materialen/Technieken: Roodgeverfd leer, kleuring (wit), gouddraad, verzilverd metalen beslag, parels, gekleurd glas en kristal ingelegd, basis is wit twill zowel voor als achter, kern van biezen mat

Een ondiepe schoen met een gebogen neus, ook wel bekend als Hana Takahime. Gemaakt van rood geverfd rundleer, de randen zijn wit geverfd, omzoomd met gouddraad en versierd met bloemvormig metalen beslag ingelegd met juwelen.

Het wordt verondersteld te zijn gedragen door keizer Shomu tijdens de ceremonie ter wijding van de Grote Boeddha in 752.

Vijfsnarige biwa luit van shitan met parelmoer inleg.

Gebruik: muziekinstrumenten

Techniek: Hout & Bamboe

Afmetingen: Totale lengte 108,1 Maximale breedte 30,9

Materialen & Technieken : Achterkant van het lichaam, nek en pinnen zijn gemaakt van shitan (rood sandelhout); voorzijde is van yachidamo (*Fraxinus mandshurica*) of shioji (*Fraxinus spaethiana*). Plectrumbeschermer is van schildpad met parelmoer ingelegde decoratie. Hōsōge (denkbeeldige bloem) ontwerp in yakō-shell (groene slak) en schildpad inleg met schilderij in kleur onder amber op de achterkant.

Een muziekinstrument dat is opgenomen in het nationale schatboek. De vijfsnarige biwa zou zijn oorsprong vinden in India en wordt gekenmerkt door een rechte nekstijl waarbij het hoofd niet buigt. Door technieken als parelmoer en kabo-bari te gebruiken, ontstaan prachtige patronen.

Achtlobbige bronzen spiegel aan de achterzijde gedecoreerd met parelmoer inleg

Techniek: Metaalbewerking

Afmetingen: D. 29,8, dikte van de velg 0,8, gewicht inclusief het koord dat aan de knop is bevestigd 3042,7.

Materialen & Technieken: Gegoten brons (koper ca. 70%, tin ca. 25%, lood ca. 5%). Yakō-shell (groene slak), amber of schildpad met geverfde kleur eronder, turkoois.

Commentaar: Een spiegel met een parelmoer bloemmotief op de achterkant. Het werd vernietigd toen het in 1230 werd gestolen en het grootste deel van de spiegelrug werd in de Meiji-periode hersteld met nieuwe materialen. Vermeld als een nationale schat.

Achthoekige doos bekleed met schildpad en versierd met parelmoer inleg.

Techniek: schildpad & hoorns

Afmetingen: lang D. 39,2, H. 12,7.

Materialen & Technieken: Hout bedekt met schildpad (met geel en bruin geverfde onderkant) en versierd met parelmoer inleg en amberkleurige inleg (met geverfde kleur eronder). De velgafdekking is verzilverd. De binnenkant is bekleed met byakudan (sandelhout). De buitenkant van de bodem is bedekt met zwarte lak.

Geborduurde schoenen

Techniek: Textiel

Afmetingen : L. 27,6, B. 8,2, H. aan de achterkant 3,3.

Materialen en technieken: het bovenoppervlak is bedekt met nishiki (kleurrijke geweven zijde met patroon) met bloemen en vogels. De randen van de zool zijn bedekt met nishiki met een klein bloemmotief. De tenen zijn voorzien van geborduurde bloemvormige ornamenten, de zoom is versierd met papierkoord omwikkeld met nishiki. De binnenzool en zool zijn bekleed met lichtgroene platbinding zijde. Gevoerd met bastvezeldoeken waaronder hennep.

Gelobde vierkante offertafel versierd met goud- en zilverschilderijen op de achtergrond gekleurd met sappan juice.

Techniek: Hout & Bamboe

Afmetingen: 38,2×41,2, H. 10,0.

Materialen en technieken: het blad is van hinoki (Japans cipressenhout). De poten zijn gemaakt van hō (Magnolia hypoleuca) versierd met kleurschildering (lichtrood, sappansap, groen, goud, zilver, blauw, rood en wit).

Stoel van roodgelakte keyaki (zelkovahout).

Gebruik: decoratieve kunsten

Techniek: Hout & Bamboe

Afmetingen: zitting: 68,5×78,5, H. 42,5.

Materialen & Technieken: Roodgelakte keyaki (zelkova-hout). Beslag en spijkers zijn van verguld koper. De zitting is rotan.

Nishiki met ontwerp van leeuwen en bloemen op groene ondergrond, gemonteerd op Tōdaiji-scherm

Techniek: Textiel

Afmetingen: L. 24, B. 25.7.

Materialen en technieken: Nishiki (kleurrijke geweven zijde met patroon) met een ontwerp van leeuwen en bloemen op groene ondergrond.

Fragment van een hangend ornament met geborduurde bloemen en bladeren

Ontwerp voor een baldakijn gemonteerd op het Tōdaiji-scherm.

Techniek: Textiel

Afmetingen: Verticaal L. 33,5.

Materialen en technieken: geborduurde stof

Aardewerk kom.

Gebruik: Servies

Techniek: keramiek

Afmetingen: Mond D. 22.0, lichaam D.24.7, H. 13.0.

Materialen en technieken: Keramiek met kleurglazuur (groen en wit).

Gigaku masker van houtsnijwerk. Rikishi.

Gebruik: muziekinstrumenten

Techniek: Hout & Bamboe

Afmetingen: L. 35,9, B. 23,5, Diepte 31,8.

Materialen & Technieken: Kiri (paulowniahout). Zwarte lak onderlaag. Het gezicht is gepigmenteerd (roodbruin over witte onderlaag, deels rood en zilver met inkttekening) en bedekt met olie. De baard is geworteld haar (wildzwijnhaar). Zijden koord.

Viltten vloerkleed met bloemmotieven

Gebruik: decoratieve kunsten

Techniek: Textiel

Afmetingen: L. 245, B. 123.

Materialen & Technieken: Wol. Het patroon wordt gepresenteerd met wol geverfd in donkerblauw, bruin, lichtblauw, geelachtig bruin, enz. Uitgelegd tegen de witte ondergrond.

Witte glazen kom.

Gebruik: Servies

Techniek: Glas

Afmetingen: Mond D. 12.0, H. 8.5, Wt. 485.

Materialen & Technieken: Alkaline lime glas (kleurloos) met geslepen ornament.

Vilten vloerkleed met bloemmotieven

Gebruik: decoratieve kunsten

Techniek: Textiel

Afmetingen: L. 234, B. 124.

Materialen & Technieken: Wol. Het patroon wordt gepresenteerd met wol geverfd in donkerblauw, lichtblauw, groen, lichtbruin, enz. Uitgelegd tegen de witte ondergrond.

Zadel

Materialen en technieken: Kura-bone (zadelframe) gemaakt van kurogaki (zwart dadelpruimhout).

De beklede zijde van de kurajiki (zadelzitkussen) ontbreekt.

Shitagura (zadeldek): voorzijde gemaakt van wit leer en nishiki (gekleurde geweven zijde met patroon).

Naam (pad geplaatst op het paard onder shitagura): voorzijde is gemaakt van witte, grovere type platbinding zijde afgezet met nishiki met rode ondergrond. Paar stijgbeugels van zwartgelakt ijzer. Hoofdstel (hoofdstel, bit en teugels) van zwartgelakt leer. Beslag van verguld brons.

Twaalflobbige spiegel aan de achterzijde gedecoreerd met goud en cloisonne glazuur

Gebruik: decoratieve kunsten

Techniek: Metaalbewerking

Afmetingen: D. 18,5, Dikte van velg 1,4, Wt. 2177.

Materialen & Technieken: Gesmeed zilver met gouden plaat.

Gouddraad gedecoreerd met cloisonné glazuur (groen, donkergroen en geel).

Zadel

Afmetingen: H. van |maewa| 25.5, H. van |shizuwa| 24.0

Materialen en technieken:

Kura-bot (zadelframe): maewa (boog) en shizuwa (kantel) gemaakt van muku (*Aphananthe aspera*); en igi (zijborden) gemaakt van kashi (*Cyathobalanopsi quercus*).

Kurajiki (zadelzitkussen): geverfd leer aangebracht op voor- en achterkant. Shitagura (zadeldek): voorzijde van shibokawa (zwartgelakt gerimpeld leer). Naam (pad geplaatst op het paard onder shitagura): voorzijde grover type platbinding zijde afgezet met geverfd leer. Paar stijgbeugels van zwartgelakt ijzer.

Twaalflobbige langwerpige beker van groen glas.

Gebruik: Servies

Techniek: Glas

Afmetingen: Lang D. 22,5, kort D. 10,7, H. 5,0, Wt. 775.

Materialen & Technieken: Loodglas (groen).

Doos bedekt met jinkō en versierd met inlegwerk.

Techniek: Hout & Bamboe

Afmetingen: 28,0×44,6, H. 14,6.

Materialen & Technieken: Hout bedekt met jinkō (aloëhout) in ruitjes gesneden. De randen zijn ingelegd met ivoor. Versierd met inlegwerk (goud, tin, shitan (rood sandelhout), kokutan (ebbenhout), ivoor, gewei gekleurd in geen, tsuge (bukshout), enz.).

De binnenkant is bekleed met byakudan (sandelhout). De voet is shitan bedekt met ivoor gekleurd in donkerblauw en gedecoreerd in bachiru (gravure ontwerpmotieven op het geverfde oppervlak van het ivoor). De framebasis is bedekt met shitan. De voorzijde van de voering is rood nishiki. De achterkant is groen, grover type platbinding zijde geverfd in kōkechi (tie dyeing) methode. De vulling is kōzo (papiermoerbeij) papier en een grovere soort platbinding zijde.

Gigaku masker van houtsnijwerk. Taikoji.

Gebruik: muziekinstrumenten

Techniek: Hout & Bamboe

Afmetingen: L. 22,2, B. 16,4, Diepte 15,9.

Materialen & Technieken: Kiri (paulowniahout). Het gezicht is gepigmenteerd (wit, gedeeltelijk getekend met inkt). Gedeeltelijk bekleed met stof.

Platbinding zijde met dessin van bladeren, bloemen en vogels in kyōkechi op blauwe ondergrond, gemonteerd op een Tōdai-ji scherm.

Techniek: Textiel

Afmetingen: Verticaal L. 21.5.

Materialen en technieken: Platbinding zijde met dessin van bladeren, bloemen en vogels in kyōkechi (klembestendig verven) op blauwe ondergrond.

Doos versierd met goud en zilver schilderij op blauwe achtergrond.

Techniek: Hout & Bamboe

Afmetingen: 27,9×17,5, H. 10,6.

Materialen en technieken: Hinoki (Japans cipressenhout) gedecoreerd met kleurenschildering (blauw, goud, zilver, sappansap, inkt en wit. De binnenkant is lichtrood geverfd). De voorzijde van de voering is gegradeerde nishiki (kleurrijke patroon geweven zijde) en witte keperbindingzijde. De achterkant is groen, grover type platbinding zijde geverfd in kōkechi (tie dyeing) methode. Opgevuld met kōzo (papiermoerbeij) papier, bastvezeldoek en zijden floss.

Achtlobbige langwerpige offertafel gedecoreerd met goud- en zilverschildering.

Gebruik: boeddhistische werktuigen

Techniek: Hout & Bamboe

Afmetingen: 28,8×44,7, H. 10,2.

Materialen en technieken: Hinoki (Japans cipressenhout) gedecoreerd met kleurschildering (wit, groen, goud en zilver).

Bronzen wierookbrander.

Gebruik: boeddhistische werktuigen

Techniek: Metalwerk

Afmetingen: Mond D. 21.0, H. 8.8.

Materialen & Technieken: Gegoten brons. De poten zijn moderne vervangers.

Aardewerk schaal.

Gebruik: Servies

Techniek: keramiek

Afmetingen: monding D. 37,5, bodem D. 29,6, H. 5,5.

Materialen en technieken: Keramiek met kleurglazuur (groen en wit).

Gigaku masker van houtsnijwerk. Suikoō.

Gebruik: muziekinstrumenten

Techniek: Hout & Bamboe

Afmetingen: L. 39,2, B. 18,8, Diepte 24,9.

Materialen en technieken: Kiri (paulowniahout), deels hinoki (Japans cipressenhout). Gepigmenteerd (wit, deels rood met inkttekening).

Zilveren wierookbrander.

Techniek: Metaalbewerking

Afmetingen: Horizontaal D. 18.0, verticaal D. 18.8, Wt. 1550,0.

Bovenste D. van voet 9.6, H. 2.2, overall H. 20.0.

Materialen & Technieken: Bolvormige wierookbrander van gesmeed zilver.

Rond het midden is het verdeeld de houder en het deksel. Een ijzeren oven is met drievoudige ringen aan de binnenkant van de bak bevestigd (het onderste halfrond is een latere vervanging).

Gigaku masker van houtsnijwerk. Taikoji.

Gebruik: muziekinstrumenten

Techniek: Hout & Bamboe

Afmetingen: L. 24,9, B. 18,8, Diepte 22,7.

Materialen & Technieken: Kiri (paulowniahout). Het gezicht is gepigmenteerd (Aziatische huidskleur over witte ondervacht, deels rood en zilver met inkttekening).

Aardewerk schaal.

Gebruik: Servies

Techniek: keramiek

Afmetingen: Mond D. 35.4, bodem D. 30.1, H. 4.2.

Materialen en technieken: Keramiek met kleurglazuur (groen en wit).

Doos voor priestergewaad

Gebruik: deksel en container

Techniek: Lakwerk

Afmetingen: 46,0 × 40,0 × 12,1.

Materialen & Technieken : Leer, bedekt met stof en zwart gelakt.

Bijlage 2

Special Investigations of the Shosoin Treasures

The Office of the Shosoin Treasure House has carried out scientific investigation projects on treasures with external scholars and experts.

Research themes	Research years	Related publications and reports
Medicinals (Part I)	1948 – 1951	Asahina, Yasuhiko., ed. 1955. <i>The Shosoin medicinals report on scientific researches</i> . Osaka: Shokubutsu Bunken Kanko-kai (Botanical Literature Publishing Society).
Musical instruments	1948 – 1952	Shosoin Office, ed. 1967. <i>Musical instruments in the Shosoin</i> . Tokyo: Nihon Keizai Shimbun Sha.
Architecture	1949 – 1955	<i>Bulletin: Study on the Japanese Culture in relation to the Imperial Family and Court</i> 7 (1956).
Metal works (Part I)	1950 – 1952	<i>Bulletin: Study on the Japanese Culture in relation to the Imperial Family and Court</i> 5 (1955).
Litharge paintings	1950 – 1953	<i>Bulletin: Study on the Japanese Culture in relation to the Imperial Family and Court</i> 4 (1954).
Lacquered works (Part I)	1953 – 1955	<i>Bulletin: Study on the Japanese Culture in relation to the Imperial Family and Court</i> 9 and 11 (1958, 1959).
Materials	1953 – 1955	<i>Bulletin: Study on the Japanese Culture in relation to the Imperial Family and Court</i> 8 (1957).
Ancient textiles (Part I)	1953 – 1962	<i>Bulletin: Study on the Japanese Culture in relation to the Imperial Family and Court</i> 7 to 13 (1958 – 1962).
Paintings	1956 – 1958	Shosoin Office, ed. 1968. <i>Paintings in the Shosoin</i> . Tokyo: Nihon Keizai Shimbun Sha.
Calligraphies	1956 – 1959	Shosoin Office, ed. 1964. <i>Calligraphies in the Shosoin</i> . Tokyo: Nihon Keizai Shimbun Sha.
Glass objects	1959 – 1961	Shosoin Office, ed. 1965. <i>Glass objects in the Shosoin</i> . Tokyo: Nihon Keizai Shimbun Sha.
Papers (Part I)	1960 – 1962	Shosoin Office, ed. 1970. <i>Various papers preserved in the Shosoin</i> . Tokyo: Nihon Keizai Shimbun Sha.
Ceramic objects	1962 – 1964	Shosoin Office, ed. 1971. <i>Ceramic objects in the Shosoin</i> . Tokyo: Nihon Keizai Shimbun Sha.
Gauze weave	1962 – 1968	Shosoin Office, ed. 1971. <i>Patterned Ra-weave fabrics in the Shosoin</i> . Tokyo: Nihon Keizai Shimbun Sha.
Sword mountings	1963 – 1965	Shosoin Office, ed. 1977. <i>Sword mountings in the Shosoin</i> . Tokyo: Shogakukan.

Research themes	Research years	Related publications and reports
Ancient textiles (Part II)	1963 – 1972	<i>Bulletin: Study on the Japanese Culture in relation to the Imperial Family and Court</i> 11, 14, 19 and 26 (1959, 1962, 1967, 1975).
<i>Gigaku</i> masks	1965 – 1967	Shosoin Office, ed. 1962. <i>Gigaku masks in the Shosoin</i> . Tokyo: Heibonsha.
Sword blades	1966 – 1968	Shosoin Office, ed. 1974. <i>Sword blades in the Shosoin</i> . Tokyo: Nihon Keizai Shimbun Sha.
Braids	1968 – 1970	Shosoin Office, ed. 1973. <i>Braids in the Shosoin</i> . Tokyo: Heibonsha.
Lacquered works (Part II)	1968 – 1970	Shosoin Office, ed. 1975. <i>Lacquered works in the Shosoin</i> . Tokyo: Heibonsha.
Metal works (Part II)	1970 – 1972	Shosoin Office, ed. 1976. <i>Metal works in the Shosoin</i> . Tokyo: Nihon Keizai Shimbun Sha.
Wood works	1972 – 1974	Shosoin Office, ed. 1978. <i>Wood work objects in the Shosoin</i> . Tokyo: Nihon Keizai Shimbun Sha.
Wood materials	1976 – 1978	<i>Annual Report of Office of the Shosoin Treasure House</i> 3 (1981).
Bamboo materials	1979 – 1981	<i>Annual Report of Office of the Shosoin Treasure House</i> 6 (1984).
Plant materials	1982 – 1983	<i>Annual Report of Office of the Shosoin Treasure House</i> 9 (1987).
Stone materials	1984 – 1985	<i>Annual Report of Office of the Shosoin Treasure House</i> 10 (1988).
Tortoise-shell objects	1986 – 1987	<i>Annual Report of Office of the Shosoin Treasure House</i> 13 (1991).
Pearls	1988 – 1989	<i>Annual Report of Office of the Shosoin Treasure House</i> 14 (1992).
Textile fibers	1990 – 1991	<i>Annual Report of Office of the Shosoin Treasure House</i> 16 (1994).
Mother-of-pearl inlay	1992 – 1993	<i>Annual Report of Office of the Shosoin Treasure House</i> 18 (1996).
Medicinals (Part II)	1994 – 1995	Office of the Shosoin Treasure House, ed. 2000. <i>Shosoin medicaments</i> . Tokyo: Chuokoron-shinsha.
Bird feathers	1996 – 1997	<i>Bulletin of Office of the Shosoin Treasure House</i> 22 (2000).
Dendrochronological study	1998 – 1999	<i>Bulletin of Office of the Shosoin Treasure House</i> 23 (2001).
Embroidery	2000 – 2001	<i>Bulletin of Office of the Shosoin Treasure House</i> 25 (2003).

Research themes	Research years	Related publications and reports
Leather	2002 – 2004	<i>Bulletin of Office of the Shosoin Treasure House 28</i> (2006).
Papers (Part II)	2005 – 2008	<i>Bulletin of Office of the Shosoin Treasure House 32</i> (2010).
Animal Fibers	2009 – 2012	<i>Bulletin of Office of the Shosoin Treasure House 37</i> (2015).
Bast Fibers	2013 – 2015	<i>Bulletin of Office of the Shosoin Treasure House 40</i> (2018).
Ink brushes	2016 – 2019	To be published